

РАДОМИР УЉАРЕВИЋ

ИНТЕНЗИВНА НЕГА

СТРЕЛА

Кроз утробу мајке нов се живот рађа,
Но живот је везан за долину плача
У којој се глина чудом ослобађа
Осенчена сенком двосеклога мача.
Док је у утроби натруњено смрћу
То зрно кукоља у зрну пшеничном,
У основи бића, што је у небићу,
У утроби мајке радује се сличном.
Када на свет дође колевка двострука
Заљуља се сама, нико и не слуги –
Милује и дави једна иста рука.
У једном ће часу светлост заблеснути
И у мрклом мраку из истог ће лука
Стрела полетети, и све ће уснути.

ИНТЕНЗИВНА НЕГА

Један вуче ногу, други нема руке,
Трећег дави астма, пре ће бити враг је,
Како зна да стисне, овај стисак благ је.
Четвртог су снашле Танталове муке.
Петоме на чекрк душу док изваде
Чини му се томе више краја нема.

За шестог је стигла погребна опрема,
Иако доктори без узмака раде,
Млада кожа расте на старом ожиљку
Штампана је њему већ и осмртница.
Седмог ће чувати као ретку биљку,
Његово је лице већ сад на потиљку,
А маска се кези на месту без лица,
И тако се редом пуни мртвачница.

СТРАХ И ДРХТАЊЕ

Дрхтиш у себи све више, све јаче
Лакомислен си, као људи што су,
Робови, или они што их тлаче,
Ко да се позна у општем хаосу?
Ко да разуме узроке постања?
Док време задње дане одбројава,
Остатке светова у страну склања,
Вода не тече, и не ниче трава.
Лађар ће копном све живо превести,
Нешто се ново иза брда ваља,
Шта је још преостало од повести?
У њој се не чује ни песма славља,
Очувани су садржаји свести,
И дрхтање се наставља, наставља...

IN VIVO

Ишло се путем и беспућем,
Бауљало кроз блато живо,
Вукло се по асфалту врућем,
In vivo In vivo In vivo
Пропало се, напречац до дна.
А шта је боље од пропасти?
Она зна бити благородна,
Сведоче толики подкасти,
О том шта се заиста збило,
И шта се није могло збити,

Ако што има неумрло,
Тање од паукове нити,
Победиће те, вражја сило,
Оба ће света обновити!

НЕСЕЋАЊЕ

Пуцали смо од здравља и болести
Опседнути неумољивом сетом
Слутили нисмо где ће нас довести
Самоубилачка жеђ за осветом
А светили смо се себи самима
Јер прогоњени првим забором
Кажњени у свим будућим данима
Суочили смо се у сну са јавом
И све смо у тренутку разумели
Кривицу и правду што ће да следи
И зато ништа више нисмо хтели
Сада у жилама крв нам се леди
У даљини се несећање бели
Ми тек сричемо: аз буки и веде

СЕМАНТИКА

У ретровизору прошлост се отима,
Да нас виде старе слике се упињу,
Особине ноћи нови дан поприма,
Пажљиви посматрач угледаће и њу
У часу кад спушта хаљину, и слази
Низ дубоки песак у море још дубље,
Тамо где не важе земни путокази
Где силази се у адско потпалубље.
Ту не важе речи, семантика чула
Преузима барку и простор опсцени
Затвара се у круг бројева и нула.
Попут малих слова отисци су њених
Стопала у песку, зора је сванула
И јасно се види: празно је на сцени.

ПУТНИК

Још док луташ већ си на крају пута
Видиш да никог нема поодавно,
И да је време тек жута минута.
Кроз циљ последњи пролазиш неславно,
Ко песник што надживи своје дело.
Помислиш, можда све је варка гола,
И још се није трчати почело
А кад си на крају да тек си до пола.
Јер циљ је скривен у густом шипражју.
Шта ако није у овоме смеру,
Шта ће о томе мудраци да кажу,
Кривци ће увек руке да оперу
Кад те навуку у јазбину вражју,
На крају или на првоме скверу.

СМЕРТ

Ћутиш о свему, само каже све се,
О Њој, о сенци, о стварима многим.
Речи што ћуте као звери бесне
Желе на слободу, али не да Бог им
Да се домогну затворених уста.
Она не каже ништа, и Бог ћути,
Преживели након холокауста
Замркнуће неми, и осванути
На другом свету, у новом кавезу.
а ћутњом ће ипак проговорити –
Заиграће у колу, на трапезу,
Кад дође време свет ће успорити
Смисао смрти неће оспорити
Ћутиш и чујеш Она спушта резу,
И више никад ничег неће бити.

МОЗАИК

Како да опеваш што ти душу тишти,
Иако свестан недостатности речи –
(Што се изговори само се поништи).
Више ништа не може да спречи
Да се разоткрије тајанство целине
Што делиће спаја у мозаик смисла,
Између плочица остају белине
Што више говоре од сваког промисла.
Али то су само пуки покушаји,
Јер Творац је чврсто забравио дело,
И ти видиш искру што у делу сјаји –
Из речи настало и на реч се свело,
Како да препознаш у свеопштој граји,
Где је крај свега, а где је Почело.

ТАЈНА

Шта је још остало на беломе свету
Што се не објави (ово није фраза)
У старом времену и на интернету
Све је записано на *tabula rasa*
Оно што ти мислиш вечна тајна да је
Објављено већ је у пчелињем зују
Али та писменост теби недостаје
Што очи не виде и уши не чују
То је сушти дио изгубљеног света
Догађаји који никад не пролазе
Заборављен мирис од ланскога цвета
И мајмуни што се туристима плазе
Храст што живи бурно вечно непокретан
Невини виновник на служењу казне